dal podnět, nebyl v mezích oprávnění členů závodního výboru příslušejících.

Pokud jde o prvý výrok, uvážil soud, že člen závodního výboru nepřestává v této své funkci býti zaměstnancem závodu. Vztahují se proto všechny předpisy, které závodní správa s právním účinkem pro zaměstnance vydá, zásadně i na členy závodního výboru. Zákon o závodních výborech č. 330/1921 ostatně v § 3, odst. 2., i výslovně stanoví, že závodní výbor a jednotliví členové jeho mají vykonávati veškeré jim příslušející úkoly tak, aby chod závodu neutrpěl újmy. S druhé strany ovšem nesmí správa závodu dle § 22, odst. 2., zákona o závodních výborech č. 330 z r. 1921 omezovati členy závodního výboru v jejich činnosti jako členů závodního výboru. Avšak rozkaz závodní správy, podle něhož zaměstnanci nesmějí libovolně beze svolení závodní správy přecházeti z oddělení do oddělení, není zásadně způsobilý brániti členům závodního výboru ve výkonu jich funkce, a nelze tedy v naříkaném rozhodnutí shledati nezákonnost, zejména když závodní správa byla žalovanou rozhodčí komisí zároveň uznána za povinnou uděliti takovéto svolení vždycky, kdykoli k řádnému výkonu funkce člena závodního výboru je zapotřebí, aby člen závodního výboru přecházel z oddělení jednoho do oddělení druhého. Že by v určitých zvláštních případech nebo za zvláštních předpokladů vázanost člena závodního výboru na takovéto svolení sama o sobě bránila řádnému výkonu funkce člena závodního výboru, stížnost netvrdí a také naříkané rozhodnutí výjimku takovou nevylučuje, nýbrž řeší uvedenou otázku právě jen po stránce zásadní. Nebylo proto třeba ba ani možno zkoumati, zda za určitých zvláštních předpokladů mohla by vázanost na řečené svolení státi v cestě výkonu práv člena závodního výboru.

Za toho stavu věci nebylo možno výrok sub 1. uvedený uznati nezákonným.

Výrokem sub 2 vytčeným bylo vysloveno, že místopředseda závodního výboru překročil meze svého oprávnění již tím, že beze svolení správy závodní odebral se do jiného pracovního oddělení. Poněvadž jde tu jen o aplikaci zásady, která již svrchu uznána byla za správnou, na konkrétní případ, a stížnost zvláštních okolností, jež by výjimku z této zásady snad mohly odůvodniti, neuvádí, nemohl Nejvyšší správní soud ani tento výrok shledati nezákonným.

Z důvodů těch musil Nejvyšší správní soud stížnost zamítnouti.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 7. listopadu 1928, č. 29.769.)

Byli-li propuštěni členové závodního výboru (náhradníci) bez souhlasu rozhodčí komise, může tato prohlásiti, že takové propuštění je bezúčinné (neúčinné, neplatné) jen tehdy, jde-li o členy záv. výboru, kteří jsou v podniku zaměstnáni nepřetržitě déle než 3 roky a jestliže na tuto okolnost je ve stížnosti záv. výboru poukázáno. Jinak mohla by rozhodčí komise pouze prohlásiti, že takové propuštění je nepřípustné nebo že odporuje zákonu.

Věc: Stížnost fy. Josefa Rindskopfa synově, sklárny v Košťanech, Duchcově a Mstišově, akc. spol. v Teplicích-Šanově, na rozhodnutí rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Duchcově ze dne 27. října 1927, č. Rk 3/27/3.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Závodní výbor zřízený ve stěžovatelčině sklárně v D. oznámil rozhodčí komisi, že správa závodu propustila z práce následkem zastavení výroby v závodě též několik členů a náhradníků závodního výboru, a žádal, aby rozhodčí komise vzhledem k tomu, že v závodě dosud pracuje přes 40 dělníků, výpověď zrušila. Rozhodčí komise nálezem ze dne 27. října 1927 č. Rk 3/27/3 prohlásila ke stížnosti závodního výboru

propuštění členů a náhradníků za bezúčinné a v důvodech svého rozhodnutí uvedla, že v daném případě nesměli dotyční zaměstnanci býti propuštěni bez souhlasu rozhodčí komise, poněvadž v době propuštění byli dosud členy resp. náhradníky závodního výboru. Výbor ten nebyl zrušen dle § 25, lit. b) záchona o závodních výborech, neboť třeba zastavena byla výroba surových tovarů, nebyla přece zastavena výroba vůbec, ježto dosud pracuje se v malírně a brusírně.

Maje rozhodovati o stížnosti majitelky závodu do tohoto nálezu podané, musil Nejvyšší správní soud zabývati se nejprve námitkou nepříslušnosti rozhodčí komise. V tom směru bylo uvážiti, že pro posouzení otázky příslušnosti rozhodčí komise přichází v úvahu jedině enunciát naříkaného nálezu, a nikoli jeho důvody, neboť pro řízení před rozhodčími komisemi platí dle §u 35. prov. nař. k zákonu o závodních výborech podpůrné předpisy civilního soudního řádu. Tento procesní zákon však přesně rozlišuje mezi výrokem rozsudečným a jeho odůvodněním a nařizuje, aby rozhodovací důvody i zevně byly odděleny od výroku rozsudečného (§ 417. c. s. ř. ve znění čl. IV. č. 3 zák. z 1. dubna 1921 č. 161 Sb. z. a n.).

Z této zásady přísného odlišení rozsudečného výroku od rozhodovacích důvodů plyne nade vší pochybnost aspoň tolik, že není přípustno, aby do vydaného enunciátu byla vkládána sentence, která s nim obsahově nesouhlasí, a to ani tehdy, kdyby bylo možno sentenci takovou z odůvodnění rozsudku vyvoditi. Možno snad míti pochybnosti o tom, je-li de lege ferenda účelno, aby tato zásada civilního procesu byla aplikována i na správní řízení před rozhodčími komisemi, leč úvahy takové nemají pro posouzení zákonnosti naříkaného rozhodnutí významu, ježto soud musí držeti se platných norem. Jde tedy o to, co jest obsahem rozsudečného výroku rozhodčí komise. Rozsudečný výrok komise, který i zevně od důvodů je oddělen, zní doslovně: „Propuštění členů závodního výboru fy. J. R. synové v D., a to (následují jména), jakož i náhradníků (následují jména), se prohlašuje za bezúčinné.“ Tím bylo vysloveno, že propuštění uvedených zaměstnanců z práce nemá žádného právního účinku. Poněvadž účinek propuštění z práce jeví se ve zrušení soukromoprávního pracovního poměru, bylo naříkaným rozhodnutím uznáno, že v daném případě propuštění z práce tohoto účinku nemělo, tedy, že pracovní poměr jím zrušen nebyl. Výrokem tímto přisvojila si rozhodčí komise kompetenci rozhodovati o trvání soukromoprávního poměru pracovního, aniž šlo o případ § 3, lit. g) zák. o závodních výborech. Poněvadž rozhodčí komise mimo případ právě uvedený k rozhodování o nárocích práva soukromého povolovány nejsou, musil správní soud námitku nepříslušnosti rozhodčí komise uznati důvodnou.

Žalovaný úřad snaží se sice v odvodním spise svoji kompetenci obhájiti, uváděje, že prohlásil-li propuštění za bezúčinné, nevyslovil tím nic jiného, než že propuštění ono je nepřípustné. Leč s tím nelze souhlasiti, neboť výraz „bezúčinný“ není podle svého jazykového obsahu stejnoznačný s výrazem „nepřípustný“. Proto také prohlášení propuštění za bezúčinné není obsahově stejné s prohlášením jeho za nepřípustné. Rozhodčí komise zajisté je příslušna vysloviti, že propuštění člena závodního výboru je podle předpisů zákona o závodních výborech nepřípustným (§ 26, odst. 1. zákona o závodních výborech), z toho však neplyne její příslušnost k výroku, že propuštění ono zůstalo bez zamýšleného soukomoprávního účinku, neboť by rozhodčí komise zasahovala do kompetence řádného soudu. Je proto nutno mezi oběma výrazy přesně rozlišovati, a to nejen se zřetelem na kompetenci žalovaného úřadu, nýbrž i se zřetelem na vlastní kompetenci Nejvyššího správního soudu, neboť soud tento není povolán věcně přezkoumávati výrok administrativního úřadu, který podle svého obsahu náleží do kompetence řádného soudu (§ 3, lit. a) zákona o správním soudě). Na tom stanovisku stojí také judikatura Nejvyššího správního soudu, jež po jistém počátečním kolísání (nál. Boh. A 2045/23) mezi oběma výrazy důsledně rozeznává, přiznávajíc

rozhodčí komisi sice kompetenci rozhodovati o přípustnosti propuštění člena závodního výboru z práce s hlediska zákona o závodních výborech, odpírajíc ji však kompetenci rozhodovati o soukromoprávní účinnosti a platnosti tohoto propuštění (srovn. nález Boh. A 2719/23, 2956/23, 3427/24, 5546/26 a j.).

Vzhledem k tomu musil Nejvyšší správní soud výrok rozhodčí komise o bezúčinnosti propuštění z práce zrušiti pro nepříslušnost rozhodčí komise dle §u 7. zákona o správním soudě, aniž mohl zabývati se námitkami stížnosti stran přípustnosti propuštění dle zákona o závodních výborech, neboť komise o této stránce věci se nevyslovila ve svém výroku rozsudečném, nýbrž jen v jeho odůvodnění, kteréž však podle svrchu uvedené procesní zásady, ovládající řízení před rozhodčími komisemi, nemůže býti honoceno jako výrok rozsudečný.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 7. listopadu 1928, č. 29.768.)

Senáty rozhodčí komise musí býti vždy 6členné a řádně podle zákona složeny. Vládní nařízení k zákonu o záv. výborech (č. 2 z r. 1922) je ve svém § 30, pokud připouští jinaké složení senátu rozh. komise, než jak stanoví ; 26 zákona o záv. výborech, odporuje zákonu a je tudíž neplatné.

Věc: Stížnost fy. „Bergmannwerke, Elektrizitätsgesellschaft m. b. H." v Podmoklech do rozhodnutí rozhodčí komise dle zákona o závodních výborech v Děčíně ze dne 6. září 1927 č. R. k. 3/27-7.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dělnický závodní výbor ve stěžovatelčině závodě žádal rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v D., aby uznala, že člen závodního výboru A. B. byl neprávem propuštěn z práce, a že má býti znovu do práce přijat. Poněvadž k líčení ustanovenému o této věci na den 16. srpna 1927 ani k jednání na den 23. srpna téhož roku nedostavil se potřebný počet přísedících rozhodčí komise, bylo v základě § 30. prováděcího nařízení č. 2 Sb. z. a n. z r. 1922 ustanoveno, že v novém řízení bude vydáno rozhodnutí bez ohledu na to, zda přísedící členové rozhodčí komise té neb oné skupiny k řízení se dostaví či nikoliv. Nové toto řízení konáno bylo dne 6. září 1927, a poněvadž i k němu dostavili se pouze tři přísedící, a kromě toho i v osobě předsedově nastala změna, ustanoveno, aby celé jednání bylo provedeno znovu, a aby dle § 30. prov. nař. rozhodování účastnil se pouze předseda a přísedící znalec. Takto složený senát rozhodl pak nálezem ze dne 6. září 1927 č. R k 3/27/7 o žádosti závodního výboru v tom smyslu, že odmítl pro nepříslušnost rozhodčí komise rozhodovati o návrhu, aby propuštěný A. B. znovu do práce byl přijat, v ostatním však příslušnost komise uznal, a návrhu, aby bylo uznáno, že jmenovaný člen závodního výboru neprávem z práce byl propuštěn, vyhověl.

O stížnosti do tohoto nálezu podané a vytýkající, že rozhodující senát byl nesprávně složen, ježto místo nedostavivšího se přísedícího dra N., jenž se omluvil, nebyl předvolán náhradník, a poněvadž druhý nedostavivší se přísedící Dr. J. L., nebyl vůbec k řízení řádně jako přísedící pozván, ježto byl obeslán pouze za účelem výslechu, uvážil Nejvyšší správní soud takto: Dle § 26. odst. 2. zákona o závodních výborech skládá se rozhodčí komise ze 6 členů a sice z předsedy a pěti přísedících. Poněvadž dle odst. 3. cit. §u mají stejně složeny býti i jednotlivé rozhodující senáty, musí i každý jednotlivý senát, ježto zákon žádné výjimky z řečené zásady nepřipouští, skládati se v každém případě z předsedy a 5 přísedících. Zákon ovšem zmocňuje v posledním odstavci § 26. vládu, aby řízení před rozhodčí komisí upravila nařízením. Než tímto zmocněním svěřuje nařizovací moci pouze úpravu řízení před rozhodčí komisí složenou způsobem v zákoně předepsaným, to jest před komisí, složenou podle odst. 2., 3. a 4. §u 26, nezmocňuje však moc